

sta.
arusa.
netide
ü seil

Esietendus „Tsaar ja puusepp“

Saksa helilooja Albert Lortzingi loominguks oleks ülnimetatud ooper esimene, mis on tulnud „Estonia“ teatris esiklavastusele ja võiks ka loota, et ta jääks viimaseks. Kuna meil lavastatakse kaunis rohkesti suuremalt osalt häid oopette, siis tundub ülearusena kalduvus veel sellest vähesest ooperilavastuste arvust anda õige kaaluluv osa koomiliste ooperite etendamisele. Ka Lortzingi ooperit „Tsaar ja puusepp“ ei saagi õieti pidada ooperiks, vaid pigemini naljamänguks muusikaga. Naljamänguna pakub ta sisuliselt ka vähe, sest tegevuskava on rajatud ühele arusaamatusele, mis laheneb ooperi lõpul. Muusikalisest küljest on tugevas ülekaalus kiirkõne ja retsitatiivlaul või nõndanimetatud „buffo“-element ning meeloodiline osa on jäänud tagaplaanile. Ainukeseks saarekeseks oleks selles suunas tsaari aaria viimases vaatuses. Tunnustust vääriskid veel mõned ansamblid, kuid üldkokkuvõttes paistavad õige kumeralt muusika vananemistunnused ja seepärast oleks olnud otstarbekohane kulutada tööd ja vaeva mõnele väärtuslikumale teosele.

Mis puutub lavastusse, siis tuleb seda pidada kõigiti kordaläinuks, nii osade jaotuse kui ka masside liikumise ja ansamblite läbiviimise suhtes. Koomilist elementi on siin rohkesti ja selle täitmise eest hoolitsesid innukalt Karl Viitol ja Aarne Viisimaa. Nimiosatõtjana esines Vootele Veikat alul kaunis tagasihoidlikult vokaalselt, mispärast võis oletada, et hääleliselt ta pole täitsa vormis, kuid lõpupoole paranes asi õige tunduvalt.

Els Vaarman andis Maria kuju elava manguga, kuid laulupartii ei võimaldanud talle avaramat võimete ilmutamist. Üldise ansambli heale kordaminekule aitasid tõhusalt kaasa Benno Hansen, Priit Hallap, Ott Raukas ja Liidia Sepa.

Mõnusaks vahelduseks oli tantsude rohkus. Värvikad lavapildid ja kostüümid täiendasid lavastuse üldmuljet. Temperamendiga ja hoolsa kindlusega viis läbi kõik ansambli- ja kooriosad orkestrijuhth prof. Raimund Kull.

Th. Lemba.